

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

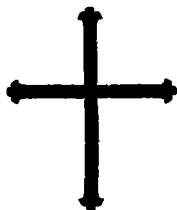
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

HANNE AUGUSTA TANGE,
FØDT **PETERSEN.**

Født i Kjøbenhavn den 30te November 1848.
Død i Bogense den 6te Februar 1879.

Ved hendes Baare i Bogense Kirke

den 14de Februar 1879

af

CARL FOG.

”Salige ere de rene af Hjærtet; thi de skulle se Gud¹⁾. Det er vor Herres og Frelsers egne Ord, og Sandheden deraf aabenbarer sig allerede henede for os deri, at vi blive vaer, hvorledes de rene af Hjærtet mere og mere faa Syn for alt, hvad der er ædelt, ophøjet og skjønt, faa Øjet opladt til at skue med mild Kjærlighed paa Mennesker og Menneskelivet, saa baade Guds Helligheds Ild lyser for dem, og hans Kjærligheds Varme gjør Hjærtet mildt og kjærligt. Vel vide vi, at her paa Jorden er ingen ren af Hjærtet i Ordets fuldeste Betydning; thi alle have jo syndet, og dem fattes Ære for Gud²⁾; men dog tør vi med fuld Overbevisning sige det om hende, der hviler her, at hun hørte til de rene af Hjærtet. Det lyste ud af hendes milde, kjærlige Øje; det gav sig Præg i hele hendes yndige, kvindelige Skikkelse; det lød i hendes milde Dom; thi altid var hun rede til at se, hvad der kunde undskylde, altid ønskede hun at tage alt op i bedste Mening. Hvor vemodigt bevægede vi derfor end bleve ved at se hende tæres hen, og hvor bedrøvede vi end bleve, da Budskabet om hendes Bortgang lød til os, saa er det uden Angest, uden Gru og Bæven for Dødens Alvor; thi vi tro, at de rene af Hjærtet skulle se Gud, tro, at hendes

¹⁾ Matth. 5, 8. ²⁾ Rom. 3, 23.

Øjne skulle skue større Herlighed, idet hun skal se Gud, som han er, i hele sin Kjærligheds Fylde, og der hvilede over hendes i Døden stivnede blege Træk en saadan Forklarelse, et saadant Renhedens Præg, at det var, som om vi endnu til det sidste skulde have et Pant derpaa. Dog det menneskelige Hjærte har sit Krav, og intet Steds forlanges det af os, at vi skulle kvæle Hjærtets naturlige Følelser. Der var noget saa forunderligt tiltalende ved hende, at hun vandt alles Hjærter. Vi se jo ikke en Lilje visnet af den strenge Nattekulde, eller dens Stængel knækket af den barske Storm uden at modtage et vemodigt Indtryk, hvor kunde vi da staa rolige og ufølsomme ved at se en saa ung Kvinde blegne i Dødens kolde Favntag, ved at se Hustruen rives bort fra sin Ægtefælle, Moderen fra sine elskede Børn, de to smaa Piger, som saa meget trænge til en Moders Ømhed og kjærlige Opdragelse. Visseligen vi forstaa her saa godt Skilsmisssens Smerte, fatte det fuldt vel, at Tøaren maa rinde, og Hjærtet ligesom bløde, vi hverken kunne eller ville forlange det, at her ikke skulde være Sorg og inderlig Bedrøvelse; men vi ville holde fast ved den Tro, at den Gud, som saarer, er ogsaa den, der heler. Da Gud tilskikkede hende det for en Moder saa tunge Syn, at se sit elskede Barn i langsomme Tider mere og mere tæres hen, indtil det lille Hjærte tilsidst hørte op at banke, da bade vi for hende som for Ægtefællen, at deres lille, elskede Axel „maatte blive et Baand, der knyttede dem nærmere til vor himmelske Fader og vor Frelser, den Herre, Jesus Kristus.“ Nu er ogsaa hun gaaet bort, nu er hun hos sin forudgangne Søn og Datter, hendes Støv skal ikke blot hvile ved deres Side; men hendes Øje skal skue dem i forklaret Skikkelse; nu staar Du, sørgende Ægtefælle ene tilbage, uden Søn, uden Hustru, ene med dine to smaa Døtre; nu lyder det med dybere Toner: „her er ikke vort blivende Sted“; nu er Baandet, som knytter Eder

til Himlen, blevet stærkere; nu lyder Bønnen for Eder, der staa tilbage, med inderligere Klang: „O! at I maatte leve her som ydmyge Børn i Troens Fortrøstning og Tillid, at I maatte vandre hernede ikke som Verdens Børn, men som Guds elskelige Børn.“ Jeg véd det vel, véd det med Sorg og Bedrøvelse i Hjertet, at hos saare mange i vore Dage er Troen paa Gud svunden ind til ubestemte Rørelser uden daglig Indflydelse paa deres Liv og deres hele indre, sjælelige Tilstand, og ak! hos endnu flere er Kjærligheden til Frelseren bleven kold; men naar Døden kommer og river det kjæreste fra os, det, vi elskede inderligst, det, der var os den mest trofaste Støtte, den kjæreste Tilflugt, den bedste Glæde, vor Medhjælp hernede, da tilstaar jeg det ærligt og aabent, da maa jeg udbryde med Apostelen Peter: „Herrel! til hvem skulle vi gaa hen? Du har det evige Livs Ord“ ¹⁾. Ja sandelig jeg véd ikke noget andet Navn under Himlen, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste ²⁾, end Jesu Kristi Navn. Se, derfor vil jeg nu i denne Time i Bønnen ty hen til ham, der taledet det Ord: Salige ere de rene af Hjertet; thi de skulle se Gud. O! at I alle ville bede med: Herrel! min Frelser, du blev jo gjennem den dybeste Fornedrelse ført ind til din Herlighed; du, hvis Sjæl var bedrøvet indtil Døden, besøg du med din Kjærlighed Ægtefællen, hvis Hjærte nu i denne Stund er saa dybt bedrøvet. Forvandl du Bedrøvelsen til den Glæde, som iugen tager fra os! Drag ham med din Kjærligheds Kraft inderligere til dig! Fyld hans Sjæl med din Kjærlighed, med din Lydighed og din Fred! Hjælp ham til at være en troende, kjærlig Fader for sine to, moderløse Døtre! Vis du ham Faderen, at han maatte skue ham og hvile i ham! Hjælp du ham! hjælp du os alle, at vi gjennem Livets Kamp og Dødens Smerte maatte

¹⁾ Joh. 6, 68. ²⁾ Apostl. Gjern. 4, 12.

lutres herte, saa vi maatte se Gud og kunne sige med
en troende Mands skjønne Ord:

Stille Hjerte! stands din Klage!
Kom min Frelser! lad mig tage
Korset, bære det med dig!
Ydmygt vil jeg Nakken bøje,
vente Naaden af dit Øje,
ak! vil du, den evig høje,
ikke ogsaa hæve mig?

Ja med alle Tankens Kræfter
inderligt jeg længes efter
Højhed i din rige Favn.
Gjerne visner jeg med Løvet,
naar dit Øje dog i Støvet
mindes den, der dybt bedrøvet
glædes ved dit dyre Navn.

Knust er vel det arme Hjerte,
Livets Kalk og Dødens Smerte
har det ofte sukket ved;
men du vil dig jo forbarme
over knuste, over arme,
frels mig i din Guddomsvarne!
læg mig i din Kjærlighed!

Amen! i Jesu Navn, Amen!

Salme Nr. 563: „Med Sorgen og Klagen hold Maade.“
